

FARNÍ INFORMÁTOR

19. NEDĚLE V MEZIDOBÍ – 13. SRPNA 2006

Okuste a vizte, jak je Hospodin dobrý.

Poutníci ze Suché Loze v kapli sv. Anny v Pustiměři, 25. 7. 2006

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, s vděčností za milosrdnou lásku nebeského Otce, která se zjevila v Ježíši Kristu, prosme Toho, který si nás zamiloval:

L: PROSÍME TĚ, VYSLYŠ NÁS.

- Za svatou Církev, na své pouti čerpala z eucharistie – „pramene a vrcholu veškerého křesťanského života“ a nacházela v ní zdroj své naděje.
- Za nás, kteří slavíme tuto eucharistii, ať je nám impulzem pro naše historické putování a do každodenního plnění našich povinností vkládá zárodek naděje.
- Pane, ty jsi Pramenem každého dokonalého daru: zlom tvrdost lidských srdcí, daruj libanonskému národu útěchu a pokoj, lidu Izraele klid a bezpečí, palestinskému obyvatelstvu nestrannost a svobodu, aby si nepřátelé podali ruce, a ve svornosti se stýkaly národy.
- Za věrné zemřelé, kteří se sytili chlebem života, aby v jeho síle žili navěky.

K: Nebeský Otče, tys nás ve svém Synu obdařil pravým Chlebem života. Dej, abychom v jeho síle dokázali žít v lásce jako tvé milované děti a nezarmucovali tvého svatého Ducha, který nám vtiskl svou pečeť pro den vykoupení. Prosíme o to skrze Krista našeho Pána.

L: Amen.

POŘAD BOHOSLUŽEB: 13. – 27. srpna 2006

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 13. srpna	19. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Josefa MENŠÍKA, bratra a rodiče
		DRYSICE 9.30	za + rodinu VLČKOVU, POŘÍZKOVU a KREJČÍ
		PODIVICE 11.00	za živou a zemřelou rodinu TRÁVNÍČKOVU
PONDĚLÍ 14. srpna	SV. MAXMILIÁN MARIA KOLBE, KNĚZ A MUČEDNÍK	PUSTIMĚŘ 16.00	POHŘEB: Tibor HARAKAL
	VIGÍLIE SLAVNOSTI NANEBEVZETÍ PANNY MARIE	DRYSICE 17.00	za + Annu CHYTILOVOU, manžela a dvoje rodiče
		PUSTIMĚŘ 18.00	za živou a zemřelou rodinu ŘÍHOVU
ÚTERÝ 15. srpna	SLAVNOST NANEBEVZETÍ PANNY MARIE	PODIVICE 8.00	za + rodinu ŠÉNOVU a DRAGONOVU
STŘEDA 16. srpna	STŘEDA 19. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 15.00	POHŘEB: František ZBOŘIL
ČTVRTEK 17. srpna	ČTVRTEK 19. TÝDNE V MEZIDOBÍ	ČERPÁNÍ ŘÁDNÉ DOVOLENÉ – 15.-25. SRPNA V případě pohřbu se obraťte na Děkanský úřad ve Vyškově ☎ 517.348.335	
PÁTEK 18. srpna	PÁTEK 19. TÝDNE V MEZIDOBÍ		
SOBOTA 19. srpna	SOBOTA 19. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PODIVICE 18.00	za +Ludvíka FRÉLICHU, manž., syna, živou a + rodinu
NEDĚLE 20. srpna	20. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Jana PŘIKRYLA, živou a zemřelou rodinu
		DRYSICE 9.30	za + Justinu POLÁCHOVOU, manžela a dvoje rodiče
PONDĚLÍ 21. srpna	SV. PIUS X. PAPEŽ		
ÚTERÝ 22. srpna	PANNA MARIA KRÁLOVNA		
STŘEDA 23. srpna	STŘEDA 20. TÝDNE V MEZIDOBÍ		
ČTVRTEK 24. srpna	SV. BARTOLOMĚJ, APOŠTOL - SVÁTEK	PUSTIMĚŘ 18.00	za + Marii ŠKOLAŘOVOU, manžela, syna Františka a rod.
PÁTEK 25. srpna	PÁTEK 20. TÝDNE V MEZIDOBÍ		
SOBOTA 26. srpna	SOBOTA 20. TÝDNE V MEZIDOBÍ		
NEDĚLE 27. srpna	21. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	na poděkování za 75 let života s prosbou za další Boží pomoc
		DRYSICE 9.30	za + Annu CHYTILOVOU, manžela a dvoje rodiče
		PODIVICE 11.00	za + Jana ŠVARCE, manž., rodiče ŠVARCOVY a KOLAŘÍKOVY

LITURGICKÉ TEXTY 19. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

1. ČTENÍ – 1KRÁL 19,4-8

Čtení z první knihy královské.

Eliáš šel na poušť asi den cesty. Šel si sednout pod jednu kručinku, přál si smrt a zvolal: „Už je toho dost, Hospodine, vezmi si můj život, neboť nejsem lepší než moji otcové!“ Lehli si a pod tou kručinkou usnul. Tu se ho dotkl anděl a řekl mu: „Vstaň, jez!“ Podíval se, a hle – u jeho hlavy chléb upečený na rozžhaveném kameni a džbán vody. Najedl se a napil a znovu usnul. Hospodinův anděl se vrátil podruhé, dotkl se ho a řekl: „Vstaň a najež se, neboť cesta by pro tebe byla příliš dlouhá.“ Vstal, najedl se a napil a šel v síle toho pokrmu čtyřicet dní a čtyřicet nocí až k Boží hoře Chorebu.

ŽALM 34

Ustavičně chci velebit Hospodina, – vždy bude v mých ústech jeho chvála. – v Hospodinu nechť se chlubí moje duše, – ať to slyší pokorní a radují se. Velebte se mnou Hospodina, – oslavujme spolu jeho jméno! – Hledal jsem Hospodina, a vyslyšel mě, – vysvobodil mě ze všech mých obav. Pohled'te k němu, ať se rozveselíte, – vaše tvář se nemusí zardívat hanbou! – Hle, ubožák zavolal, a Hospodin slyšel, – pomohl mu ve všech jeho strastech. Jak ochránce se utábořil Hospodinův anděl – kolem těch, kdo Hospodina ctí, a vysvobodil je. – Okuste a vizte, jak je Hospodin dobrý, – blaze člověku, který se k němu utíká.

2. ČTENÍ – EF 4,30-5,2

Bratři! Nezarmucujte svatého Božího Ducha, který vám vtiskl svou pečeť pro den vykoupení. Daleko ať je od vás každá zahořklost, prehlivost, hněv, hádání, nactiutrhaní a všechny druhy špatnosti. Spíše buďte k sobě navzájem dobří, milosrdní a jeden druhému odpouštějte, jak i Bůh odpustil vám pro Kristovy zásluhy. Ano, napodobujte Boha jako jeho milované děti a žijte v lásce, jako i Kristus miloval vás a zcela vydal sebe za nás v oběť, Bohu velmi příjemnou.

EVANGELIUM – MK 6,41-51

Slova svatého evangelia podle Marka.

Židé reptali proti Ježíšovi, že řekl: „Já jsem chléb, který sestoupil z nebe.“ Namítali: „Copak to není Ježíš, syn Josefův? Známe přece jeho otce i matku. Jak tedy může tvrdit: ‚Sestoupil jsem z nebe‘?“ Ježíš jim odpověděl: „Přestaňte mezi sebou reptat! Nikdo nemůže přijít ke mně, jestliže ho nepřitáhne Otec, který mě poslal; a já ho vzkřísím v poslední den. Stojí psáno v Prorocích: ‚Všichni budou vyučeni od Boha.‘ Každý, kdo slyšel mého Otce a u něho se učil, přichází ke mně. Ne že by snad někdo Otce viděl; jenom ten, který je od Boha, viděl Otce. Amen, amen, pravím vám: Kdo věří, má život věčný. Já jsem chléb života. Vaši otcové jedli na poušti manu, a zemřeli. Toto je chléb, který sestupuje z nebe, aby ten, kdo ho jí, neumřel. Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe. Kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky. Chléb, který já dám, je mé tělo, obětované za život světa.“

NEPRODUKTIVNOST

(úvaha Jeho Eminence Tomáše kardinála Špidlíka S.I., čestného občana Pustiměře)

Mluvílo se o tom, jak je dnešní společnost snášelivá. Za starých časů, když se žilo v uzavřených vesnicích nebo v měšťanském prostředí, nikdo si nesměl dovolit obléci se jinak, než jak se chodilo, nesměl dělat to, co nedělali ostatní, a dokonce ani mluvit a myslet. Dnes máme, alespoň v tomto ohledu svobodu, která na světě nebývala. Samozřejmě si to někteří pochvalovali, jiní v tom viděli vrchol mravního úpadku. Ale nakonec k tomu přidal svou poznámku jeden obchodník v tomto smyslu: „V jedné věci však je naše snášelivá společnost naprosto nesnášelivou. Ptáte se v čem? Je-li něco nebo někdo neproduktivní. Ten se musí okamžitě vyobcovat. Nač trpět to, co neslouží.“

Všichni uznali, že je ta poznámka pravdivá. Všichni si jsou vědomi, že to má smutné následky. Vždyť nakonec jsou neproduktivní staří rodiče i mladé děti a nemocní. Raději nerozvádějme, kam ta mentalita často vede. Ale pak všichni pokrčí rameny a povzdychnou si, že se nedá jinak ani dělat. Svět je dnes přeplněn výrobou i obyvatelstvem. K obhajobě toho postoje se dá uvést dokonce i podobenství evangelia o neplodném fíkovníku (Lk 13,6-9). Pán jej zasadil, nenese plody, radí mu tedy, aby jej vyťal, nač má zbytečně vyčerpávat půdu. Pán sice radí k trpělivosti, aby se ještě rok počkalo, ale nakonec se musí vyťat strom, který nenese ovoce. Jedná tak skutečně Pán Bůh s námi?

Abychom to podobenství správně pochopili, musíme si uvědomit některé okolnosti. V zahradě je to hospodář nebo jeho podřízení, kteří vytrhají neužitečné rostliny, berou jim život. Bůh je ten, kdo život dává všemu, co stvořil. To, co Bůh dá, nikdy nebere nazpět. Ale může se stát, že ten dar nepřijme ten, kdo jej dostává. Často slyšíme námitku. Bůh dal Adamovi a Evě život. Když zhřešili, potrestal je za to smrtí. Není to tuze přísné? Nemohli dostat trest menší? Odpovídáme: Nemohli. Proč? Protože oni trest od Boha nedostali, ale

sami si jej vyrobili. Bůh svými příkázáními dává život. Když někdo ten život nevezme, umírá. Každý hřích je sám v sobě už trest smrti.

Život také znamená činnost. Nečinnost je u člověka předzvěst smrti. Člověk totiž pracuje dvojím směrem. Vyrábí něco mimo sebe: staví dům, dělá sochu, šije šaty apod. Ale při této činnosti člověk vyrábí, máme-li to tak říci, i sám sebe. Malováním obrazů se stane malířem, obděláváním pole hospodářem, dobrými skutky mužem Božím, světcem. Výsledek této poslední činnosti mu nikdo nemůže vzít, protože je to činnost spolu s Bohem.

V době protestantské reformace se vedly rozpory o tom, spasí-li se člověk vírou nebo skutky. Dnes už víme, že to byla neúčinná rozpory. Předpokládá se, že nás Pán Bůh nejdříve stvořil a pak jakoby od nás odstoupil, dal nám možnost, abychom se rozhodli, budeme-li sami dělat dobré skutky nebo zlé. Bůh není v čase tak, že by napřed něco udělal a pak od díla odstoupil. Bůh člověka stvořil, to znamená, že ho stále tvoří, že je jeho milost přítomna při všem, co děláme. V každém dobrém skutku spolupracujeme se Stvořitelem, tvoříme tedy sami sebe pro celou věčnost. Spolupracovat s Bohem ovšem musíme celou svou bytostí, vírou i skutky současně. Neproduktivnost tu značí mrzačit a ubíjet sama sebe.

Už ve Starém Zákoně se přirovnává poměr duše k Bohu k lásce dvou zamilovaných, ženicha a nevěsty. To, co dělají, dělají společně, zakládají tím rodinu a rozmnožují život celého lidského pokolení, stávají se stvořiteli spolu se Stvořitelem, stromem, který přináší plody. V podobenství evangelia se mluví o tom, že hospodář hledal na fíkovníku ovoce a nenašel. Strom sice pěkně vyrostl, ale nenese plody. To, že strom roste, je jeho vlastní výhoda. Ovoce je určeno jako dar pro druhé, je tedy symbol lásky. K naší dokonalosti nestačí, abychom sami rostli. Náš vlastní vývoj je spojen s tím, abychom rostli v lásce, aby z nás měli užitek ostatní a celý svět.

Těch několik myšlenek, které jsme nadhodili, stačí k tomu, abychom si v dnešní konzumní společnosti uvědomili, jaká je pravá a nepravá produktivnost. Svět nepřeměníme ani jeho zásadu, že se má podporovat jenom to, co je produktivní. Ale musíme se naučit rozlišovat mezi produktivností nepravou a pravou, hmotnou a duchovní.

Vyložila mně jedna paní svůj domácí problém. Mají poměrně malý byt ve městě, není to pohodlné pro rodinu s dětmi. Ale přistupuje k tomu potíž, že ještě žije manželova stará matka. Nedali ji do útulku pro staré lidi, protože mysleli, že má už života nakrátko. Teď však zjistili, že se zdravotně dobře drží a že, jak říkala ta paní, možná ještě přežije nás všechny. Poté jí z úst vyletěla věta, za kterou se sama zastyděla, ale která odpovídá myšlení dnešních lidí: „Co z toho máme, že jsme ji u sebe nechali. Dnes už potřebuje obsluhu, do útulku ji nevezmou a my ji máme na krku.“ Co jsem k tomu měl dodat? Nebylo na místě, abych jen tak na potkání moralizoval napomenutím, ale něco jsem přece jenom musel říci. Proto jsem si nahlas povzdechl a opakoval jsem větu: „Co my z toho máme, že jsme ji nechali u nás? Z toho, že někomu prokážeme lásku, vždycky něco my sami máme, řekl bych, že z toho máme to hlavní, co z života můžeme mít.“

Víme ovšem, že se takový postoj nezíská laciným napomenutím. Je dobře, aby se k tomu vedli děti od mládí. I ty totiž, sotva začínají vnímat své okolí, slyší ohlas dnešní mentality: „Co z toho máš? Nestarej se o to!“ Není to napomenutí špatné. Ze všeho něco musí být. Ale musí tu být někdo, kdo dítěti ukáže, že z toho opravdu něco má, když druhému poslouží, když pomůže zadarmo, bez odměny. Kdo je tak vychovaný, odsoudí neproduktivnost jako všichni ostatní, ale naučil se mít lepší pojem o produktivnosti. Toho pak naše společnost potřebuje, aby dobře produkovala.

Vavřinec, světec s černým humorem

UŽ JSEM DOZLATOVÁ.
DOBROU CHUŤ?

SCÉNÁŘ: o. Pavel KRESLÍ: bratr Tomáš

MLADÝ ŠPANĚL VAVŘINEC (LATINSKY
LAURENTIUS) SI PRO SVŮJ PŘÍJEZD
DO ŘÍMA VYBRAL NEKLIDNOU DOBU...

OTEVŘETE? NIC JSME NEUDELALI?

TAKOVOU NÁVŠTĚVU BYCH NECHTĚL!

... POLOVINU 3. STOLETÍ

CO UDELALI?

ŽE SE PTÁŠ CIZINČE! VŽDYŤ
JSOU TO KŘESŤANÉ!

A TO JE TRESTNÉ???

TO JE TRESTNÉ?? TAK
ROZHODL CÍSAŘ VALERIÁN!

KŘESŤANÉ, MLADÝ MUŽI, JSOU
TOTIŽ ATEISTÉ - NECTÍ NAŠE
ŘÁDNÉ STÁTNÍ BOHY!

DRŽ SE OD NICH DÁL,
AŤ NEMÁŠ PROBLÉMY.

ZAVČAS VYDANÝ ZÁKAZ UPOZORNÍ
MLADEŽ I NA TO, CO BY JÍ JINAK UŠLO...
...VAVŘINEC ZATOUŽIL POZNAT KŘESŤAN-
STVÍ A VYHLEDAL KNĚZE SIXTA.

CO SI PŘEJES?

CHTĚL BYCH PROBLÉMY, OTČE SIXTE!
CHCI POZNAT TVOU VÍRU!

VÍŠ HOCHU, KDO POZNAL
PRAVÉHO BOHA, NEMŮŽE SE
KLANĚT NAHRAŽKÁM.

NECHCI REJPAT, ALE PROČ
ZROVNA TEN VÁŠ JE PRAVÝ?

NE MY JSME SI VYBRALI JEHO,
ALE ON SI VYVOLIL NÁS.

STAL SE ČLOVĚKEM ŽIL NÁŠ ŽIVOT ZEMŘEL ZA NÁŠE HŘÍCHY TŘETÍ DEN VSTAL Z MRTVÝCH

KŘEST JE ZNAMENÍM, ŽE
JSME JEHO. TEĎ I NAVĚKY.

TAKÉ CHCI BÝT JEHO!

VAVŘINEC SE STAL KŘESŤANEM.
SIXTUS SE ROKU 257 STAL PA-
PEŽEM...

ZABILI JSME ŠTĚPÁNA...

... A VAVŘINCE SI VYBRAL
ZA JEDNOHO Z JÁHNŮ.

BUDEŠ SE STARAT
O NEMOCNÉ A CHUDÉ.

STAL SE ARCIBĚHEM -
SPRÁVCEM CÍRKEVNÍHO
MAJETKU V ŘÍMĚ.

JEN TO, CO ROZDÁME, SE STANE
NAŠÍM TRVALÝM BOHATSTVÍM.

VAVŘINČE, TYTO PENÍZE DARUJI CÍRKVI. KUP ZA NĚ ZLATÉ KALICHY.

CHCI NĚCO UDELAT PRO PÁNA BOHA!

S BOHEM SE SETKÁVÁME V CHUDÝCH A TRPÍCÍCH...

NEMŮŽEME ZDOBIT BOŽÍ OLTÁŘ A NEVIDĚT, ŽE PŘED NÁMI LEŽÍ BŮH HLADOVÝ A NAHÝ.

ZAČÍNÁM TI ROZUMĚT...

ZA TOHLE POŘÍDÍ NOVÝ KALICH...

A TOTO DEJ CHUDÝM

A PAK PŘIŠEL 6. SRPEN ROKU 258. PAPEŽ SIXTUS II. KONAL SE SVÝMI JÁHNÝ BOHOSLUŽBU V KALIXTOVÝCH KATAKOMBÁCH V PODZEMÍ ŘÍMA.

TVOU SMRT ZVĚSTUJEME,...

...NA TVŮJ PŘÍCHOD ČEKÁME, PANE JEŽÍŠI KRISTE.

ZŮSTAŇTE VŠICHNI KDE JSTE!

JMĚNEM CÍSAŘE! VŠICHNI BISKUPOVÉ, KNĚŽÍ A JÁHNÍ MAJÍ BÝT BEZ SOUDU POPRAVENI!

A TY VAVŘINČE, SPRÁVUJEŠ CÍRKEVNÍ MAJETEK. ZÍTŘA VŠE ODEVZDÁŠ MÍSTODRŽITELI MĚSTA ŘÍMA.

DALŠÍ DEN U MÍSTODRŽITELE

PANE, POTŘEBUJI TŘI DNY, ABYCH TI PŘEDAL BOHATSTVÍ CÍRKVE.

MÁŠ JE MIT ASPOŇ TOHO BUDE VÍC...

TO TEDA BUDE!

VAVŘINEC V NÁSLEDUJÍCÍCH DNECH ROZDAL VŠECHEN MAJETEK CHUDÝM. S NIMI PAK PŘIŠEL K MÍSTODRŽITELI.

PANE, TITO LIDÉ JSOU BOHATSTVÍM CÍRKVE. PŘEDÁVÁM TI JE. STAREJ SE O NĚ DOBRĚ...

SVÝCH VTIPŮ BUDEŠ LITOVAT. PAPEŽE SIXTA JSME JEN ŠTALI...

ROZLÍČENÝ MÍSTODRŽITEL ZESINAL VZTEKEM. ALE VAVŘINCE ANI V POSLEDNÍCH CHVÍLÍCH NEOPUSTIL KLID...

...TEBE ZAŽIVA UPEČEME.

Z JEDNÉ STRANY UŽ JSEM DOST. MŮŽEŠ MĚ OBRÁTIT.

...A HUMOR.

UŽ JSEM UPEČENÝ, MŮŽEŠ POJÍST?

JAK MŮŽE BÝT TAK KLIDNÝ TVÁŘÍ V TVÁŘ SMRTI??

TĚLO ZABIJEME, ALE VĚČNÝ ŽIVOT MU NEDOKÁŽE NIKDO VZÍT!

TY JSI TAKY KŘESŤAN?

ZATÍM JSEM JIM NEBYL...

10. SRPNA 258 ODEŠEL VAVŘINEC DO NEBE. TAM DÁL POKRAČUJE VE SVÝCH ŽERTECH...

BENEDIKT XVI. V LES COMBES D'INTROD

O svátku sv. Benedikta, patrona Evropy, zahájil papež Benedikt XVI. dlouhé období zaslouženého odpočinku ve Valle d'Aosta. Neuplynulo ani 48 hodin po návratu z Valencie, a Svatý Otec se odebral na palubě letadla společnosti Air Vallé do Les Combes, maličké osady Introdu necelých deset kilometrů od Aosty. Papež se tak po roce znovu vrátil do chalet z kamene, dřeva a

břidličnou střechou, uprostřed valdostanských lesů.

Jen co Benedikt XVI. vystoupil z letadla, na jeho tváři bylo zjevné dojetí. Už na palubě - vzhledem ke krásnému počasí – požádal kapitána, aby zakroužil nad alpskými skvosty: tak se mohl papež kochat pohledem na Mont Blanc, Monte Rosu i Cervino.

Své dojmy sdělil hned po přistání, kdy s úžasem v očích řekl: „Viděl jsem vaše

krásné hory.“ Tato slova zaznamenal Luciano Caveri, prezident regionu Valle d'Aosta, a dodal: „Tento nový čas odpočinku Benedikta XVI. ve Valle d'Aosta má pro nás ještě větší význam, protože loňský pobyt byl ještě připravován pro Jana Pavla II., zatímco ten letošní si zvolil sám papež, který se chtěl znovu vrátit do našich hor. Výmluvnějšího svědectví se našemu regionu snad ani nemohlo dostat. Pobyt

Svatého Otce na horách ukazuje, že se dá odpočívat i jinde než jen u moře. Pokud jde o nás, učiníme vše, aby dovolená Benedikta XVI. probíhala ve znamení diskrétnosti, četby, psaní a procházek, tak, jak to má rád“. Při vzpomínce na Jana Pavla II., který hory Valle d'Aosty tolik miloval, Caveri poznamenal: „Byl jsem velmi potěšen, když sem papež Jan Pavel II. přijel poprvé v roce 1986. tehdy jsem byl mladým reportérem, rok nato jsem byl

zvolen poslancem a byl jsem tu během všech jeho pobytů. On sám byl velmi zdatným horalem a také opravdovým znalcem hor. Až potom, co jsem navštívil Polsko, pochopil jsem, proč měl papež k Valle d'Aosta tak úzký vztah: naše hory mu totiž připomínaly Tatry, v jejichž podhůří vyrůstal“.

Po pozdravech oficiálních představitelů a diecézního biskupa, mons. Giuseppe Anfossiho, odjel Svatý Otec do Les Combes. S úsměvem na rtech vystoupil z vozu a pozdravil se s jednotlivými skupinami věřících, kteří ho před domkem, pohrouženým do valdostanských údolí, přivítali mohutným potleskem.

Skupinka dětí ze základní školy v Introdu si dokonce připravila báseň na uvítanou, kterou Svatému Otci přednesly ve třech jazycích: italsky, francouzsky a

patois, což je valdostanský dialekt. Současně mu předaly dar: hůl do hor a pár dřevěných sabot (typická místní obuv) a koš typických místních plodin.

Nato Svatý Otec odpověděl na několik otázek novinářů: „Jsem velmi rád, že jsem se mohl vrátit na dovolenou právě na toto místo, které mi už vloni připravilo tak vřelé přivítání“. Vrátil se i k právě skončenému světovému šampionátu ve fotbale, kdy vítězství „azzuri“ komentoval slovy: „Jsem rád, miluji Itálii“. „A třetí místo pro Německo je dobré a spravedlivé“, dodal s úsměvem.

Benedikt XVI. strávil v chalet pod Mont Blankem a Monte Rosou osmnáct dní, po nichž se 28. července vrátil do Castel Gandolfa.

Dny odpočinku, četby a meditací, studia, ale i procházek. Papež – jak známo – má hory velmi rád a miluje procházky pod širým nebem. Nezapomněl ani na klavír – svého koníčka – zvláště na milovaná díla Bacha a Mozarta. Ostatně v chalet jej už čekal naladěný a připravený klavír.

✱

Pobyt Benedikta XVI. ve Valle d'Aosta začal v naprosté tichosti. Po včerejším slavnostním dopoledni, kdy jej vítaly zástupy na letišti a pak u domu v Les Combes, se Svatý Otec pohroužil do klidu

své rezidence. Aby se vyšlo vstříc jeho lásce k přírodě, byla ohrazena část lesa kolem domu a vytvořena přírodní terasa k procházkám. Papež vyslovil přání, aby si den co den mohl vyjít nerušeně do blízkého okolí. Tady se procházel spolu se svým osobním sekretářem, mons. Georgem Gänsweinem.

✱

„Při každém setkání s papežem jde o nové dojetí. Očekáváme jej s velkou radostí. Doufáme, že i letos nám připraví nějaké překvapení, podobně jako loňského roku, kdy přišel, aby navštívil muzeum Jana Pavla II.“. Rachele Mancuso, kustód Muzea věnovaného Janu Pavlu II., jež uchovává jeho fotografie a nejvzácnější předměty, má za to, že i letos dojde k „nečekané návštěvě“ Benedikta XVI., protože bez ohlášení „je to mnohem působivější“. „Vloni – vzpomíná – Svatý Otec přišel nečekaně k Muzeu, když ještě bylo zavřené. Tehdy mu řekla: „Svatý Otče, hned otevřeme“. A on nato s úsměvem: „Ale i já jsem jako ostatní. Přijdu někdy příště, až bude otevřeno“. A tak i učinil. Navštívil ho 17. července 2005. Do knihy návštěv, na stranu 23 tehdy napsal: „Díky Pánu za krásu tohoto místa. Díky vám za vaši víru a velkodušné přijetí“, podepsán Benedikt PP. XVI.“.

(Les Combes d'Introd, 13. července)

✱

V pátek, 14. července, se Benedikt XVI. odebral do kláštera karmelitek v Quartu nedaleko Les Combes, jimž přišel vyjádřit solidaritu celé Církve vzhledem k agresi, již byla vystavena Haifa, nad níž se hora Karmel vypíná. Benedikt XVI. žádal klauzurní karmelitky, aby se modlily „i za teroristy“. „Modlete se i za ně, protože nevědí, že působí zlo nejen bližním, ale i sami sobě“. Sestra Marie pak vyprávěla agentuře ANSA, že jí i sestrám se dostalo vskutku „úžasného setkání“.

„Byla to pro nás obrovská radost, Boží požehnání, nečekaly jsme tak velký dar, ani jsme se neodvažovaly Svatého otce pozvat. Upoutal nás svou dobrosrdečností a vlídností. Papež s námi mluvil o situaci ve světě a prosil nás o modlitbu. V malé Karmelu, obklopeném valdostanskými Alpami, se život deseti řeholnic odvíjí v naprostém spojení s Bohem. „Modlíme se o samotě i společně. Společné okamžiky máme ráno a večer. Pak trávíme čas prací v kontemplativním mlčení.“

Papežova návštěva vlila do srdcí všech řeholnic velkou útěchu. „Opakoval nám, že kontemplativní život je velmi důležitý. Váš život – řekl – naplněný láskou, otvírá nebe lidstvu, které je tolik potřebuje, neboť dnes se ve světě zdá, jakoby Bůh nebyl. A tam, kde není Bůh, panuje násilí, terorismus.“ Papež vyslovil i velkou starost o Svatou Zemi a nad vypuknutím konfliktu, který začal mezi Izraelem a Libanonem v důsledku zajetí izraelských vojáků.

„Nyní máme před očima ostrý konflikt v Libanonu, ale i v jiných částech světa. Děkuji vám za dílo lásky, které konáte, neboť neexistuje jen chudoba hmotná, ale i nouze duchovní. Tam, kde neznají Boha, propuká násilí. Vy však svým dílem lásky činíte Boha přítomným i tam, kde není“. Klauzurní kláštery se označují za „vzácná“ znamení, že „Bůh existuje“, jsou to „duchovní oázy v dnešní poušti“.

Papež rovněž před sestrami neskrýval svou starost nad neustálou emigrací křesťanů ze Svaté Země.

Řekl jim: „Křesťané mají těžkosti“. Zpočátku mělo kolokvium trvat necelou půl hodinu. Nakonec však se protáhlo na více než hodinu. Po rozhovoru papež odložil oficialitu a upřímně promluvil s každou z řeholnic. „My jsme mu vyprávěly o Janu Pavlu II., který nás tu navštívil před dvěma lety. Byla to poslední

„Patřit na hory je jako hledět na Stvořitele“

návštěva
tohoto
kláštera.

Jana Pavla

II. velmi přitahovala karmelitánská spiritualita. Zjevně dojatý Benedikt XVI. dodal: „i já jsem Karmelu velmi nakloněn“.

✱

Benedikt XVI.

na kolenou před křížem

v kapli domu v Les Combes d'Introd,

ve Valle d'Aosta:

vroucí modlitba pastýře

tváří v tvář poslednímu dramatickému vývoji

situace na Blízkém Východě

✱

"Bondzor cher valdôten! Si bien counten d'iitre tourna 'nci vô', pe me repousi, pe preei e pe avei cica de frique. Preiade pe me e pe l'Eglise. Vo confio a la Vierge"

Stejně jako tomu bylo už v roce 2005, i letos Benedikt XVI. před svou první nedělní modlitbou Anděl Páně ve Valle d'Aosta promluvil v místním dialektu, který je téměř úředním jazykem, zvláště v údolích: „***Draží valdostané, buďte pozdraveni! Jsem velmi rád, že jsem se mezi vás mohl vrátit, abych si odpočinul, modlil se a trochu se osvěžil! Modlete se za mne i za Církev. Svěřuji vás Panně Marii.***“ I letos se těším z toho, že mohu

trávit čas odpočinku zde ve Valle d'Aosta, v domě, který tolikrát hostil milovaného Jana Pavla II. a ve kterém se nyní já cítím jako doma, a kde mi Pán dopřává odpočinout si na čistém vzduchu a cítit se jako stvoření uprostřed této nádhery dané Stvořitelem samotným. Ihned jsem se ponořil do tohoto překrásného alpského panoramatu, který napomáhá zotavení těla i ducha, a dnes s radostí přicházím prožít toto rodinné setkání, protože jak řekl před chvílí na mou uvítanou Mons.Anfossi, toto není dav, ale shromáždění, ba rodina. Každého z vás, obyvatel i výletníků, srdečně zdravím. Rád bych nejprve pozdravil a poděkoval pastýři církve, která žije v tomto údolí, biskupovi Aosty, Mons. Giuseppe Anfossi, a stejně tak zdravím i kněze, řeholníky, řeholnice i laiky celého diecézního společenství. Ujišťuji každého, že na vás myslím v modlitbě, zvláště na nemocné a trpící. Svou vděčnost pak vyjadřuji salesiánům, kteří dali papeži k dispozici tento svůj dům. Uctivý pozdrav adresuji také státním i regionálním autoritám kraje Introd, pořádkovým silám a všem, kteří různými způsoby spolupracují na klidném průběhu mého pobytu. Kéž vás odmění Pán!

Na procházce s turínským arcibiskupem, kardinálem S. Polettem.

Šťastnou shodou připadá tato neděle na 16.července, den, který liturgie slaví jako památku Panny Marie Karmelské. Karmel, vysoký horský hřeben, který se táhne podél východního pobřeží Středozemního moře přibližně na úrovni Galileje, má ve svých svazích četné jeskyně, které si oblíbili poustevníci. Nejslavnější z těchto

Božích mužů byl velký prorok Eliáš, který v 9.století před Kristem neohroženě bránil čistotu víry v jediného a pravého Boha před kontaminací modlářskými kulty. Byla to právě inspirace postavou Eliáše, která dala vznik kontemplativnímu řádu Karmelitánů, řeholní rodiny, do níž patří velcí svatí jako Terezie z Avily, Jan od Kříže, Terezie od Dítěte Ježíše a Terezie Benedikta od Kříže (vlastním jménem Edith Stein). Karmelitáni rozšířili v

křesťanském lidu úctu k Panně Marii Karmelské jakožto vzoru modlitby, kontemplanace a oddanosti Bohu. Maria totiž jako první nepřekonatelným způsobem uvěřila a zakusila, že Ježíš, Vtělené Slovo, je vrcholem setkání člověka s Bohem. Naprostým přijetím Slova, „vystoupila na svatou horu“ (srv. Vstupní modlitba), a žije navždy v duši i těle s Pánem. Královně hory Karmel chci dnes svěřit všechny komunity kontemplativního života roztroušené po celém světě, a zvláště ty karmelitánské, mezi nimiž si připomínám klášter v Quart, který je nedaleko odtud a který jsem nedávno navštívil. Maria pomoz každému křesťanovi, aby se setkal s Bohem v tichu modlitby.

Po modlitbě Anděl Páně a požehnání pak Sv. Otec

ještě dodal: V těchto dnech jsou zprávy ze Svaté země pro všechny důvodem vážných starostí, zejména kvůli rozšíření válečných operací na Libanon a

vzhledem k četným obětem mezi civilním obyvatelstvem. Na počátku těchto nemilosrdných střetů stojí, bohužel, objektivní fakt pošlapání práv a spravedlnosti. Avšak ani teroristické činy, ani represe, zejména mají-li tragické důsledky pro civilní obyvatelstvo, nelze ospravedlnit. Těmito cestami – jak dokazují hořké zkušenosti – se nedojde k pozitivním řešením.

Tento den je věnován Panně Marii

Karmelské, Hoře ve Svaté zemi, která je jen pár kilometrů od Libanonu a je dominantou izraelského města Haifa, které bylo nedávno také postiženo. Prosme Marii, Královnu míru, aby vymohla od Boha zásadní dar svornosti, přivedla odpovědné politiky na cestu rozumu a otevřela nové možnosti dialogu a dohody. V tomto smyslu vybízím místní Církev, aby přinášeli zvláštní modlitby za mír ve Svaté zemi a celém Blízkém Východě.“

Na Plan du Saint-Père bylo více než pět tisíc věřících. Obyvatelé Valgrisenche, osady nad Introdem, věnovali papeži kabát do hor, mistrně utkaný z vlny typických valdostanských ovcí rasy Rosset. Na papežský stůl se pak prostíral i speciální štrúdl, německá kulinářská specialita, kterou připravila paní Lia z nedaleké introdské restaurace.

V úterý, 18. července, odpoledne se Svatý Otec krátce před 16h znovu vydal mimo hostitelskou salesiánskou kolonii. Malý konvoj automobilů tentokrát zamířil k průsmyku Gran San Bernardo, překročil hranice Švýcarska, aby navštívil místní mnišskou komunitu. Během cesty se papež nejprve zastavil v klášteře benediktinek v Chateau Verdan, aby je pozdravil – podobně jak učinil už v průběhu své první návštěvy karmelitek

v Quart v pátek, 14. července; osobně se pozdravil s každou z řeholnic, vyměnil si s nimi

několik slov a podepsal se do knihy návštěv. Papež řeholnicím rovněž vyložil volbu svého jména, které jej pojí s řeholnicemi, jež sídlí v malé osadě Valle del Gran San Bernardo, a připomněl dva významné „jmenovce“: „Benedikt XV. Marně odrazoval mocné své doby, aby zabránil zbytečnému krveprolití první světové války, zatímco sv. Benedikt z Nursie, jehož Církev vyhlásila za patrona Evropy, skrze západní mnišství značně přispěl k budování křesťanských kořenů starého kontinentu“.

Hospic kanovníků, Gran San Bernardo, navštívil římský biskup naposled před 700 lety, přesně v roce 1306. Hospic pro poutníky nechal na alpském úbočí byl vybudován kolem roku 1050 a zmíněnou návštěvu v něm vykonal papež Klement V., občanským jménem

Bertrand de Gouth, jenž pocházel z Guascogne, vstoupil do dějin zrušením templářského řádu a jako papež, který přenesl papežské sídlo do Avignonu. Na návrší San Bernardo se vydával i papež Jan Pavel II., ale zůstal na italském svahu, aniž by překročil švýcarské hranice. Návštěva Benedikta XVI. tedy měla historickou příchuť. Tady, kde kdysi procházela vojska Karla Velikého, Fridricha Barbarossy a Napoleona, dnes malá komunita

augustiánských kanovníků přijímá rok co rok na prodloužené pobyty turisty, skupiny poutníků i školní mládež, cyklisty, procházející poutníky, lyžaře, kteří – jak důrazně mniši – si cení „tohoto místa obnovy zdraví ducha, těla i duše“. Setkání s papežem bylo modlitební: společně se pomodlili nešpory, při nichž Svatý Otec pronesl krátkou promluvu, v níž se zastavil u významu hospice a křesťanském aspektu

vytrvalosti, uvádějí jak sv. Pavla tak sv. Augustina. Po rozloučení s přívětivým hospicem Svatý Otec navštívil komunitu a psinec, kde se chovají proslulí Bernardýni, psi, kteří pomáhají poutníkům, co se ztratili ve sněhu. Dále papež pokračoval sám v procházce kolem jezera v nadmořské výšce 2500m a modlitbě pod sněhobílými vrcholy Grand Combin a Mont Blancu, stejně jako to činíval jeho předchůdce Jan Pavel II.

Ve Valle d'Aosta se Svatý Otec snaží odpočívat, hraje klavírní skladby Bacha a Mozarta, setrvává na modlitbách, v meditaci, či v dialogu se svým sekretářem, Mons. Georgem Gänsweinem, který jej doprovází při procházkách v parku před sídlem salesiánů, i přesto, že povětrnostní podmínky nejsou nejlepší.

★

V neděli, 23. července, před modlitbou

Anděl Páně, se Svatý Otec obrátil k přítomným i k celému světu s výzvou:

„Drazí bratři a sestry,

jak už bylo oznámeno ve čtvrtek, v souvislosti se zhoršující se situací na Středním východě jsem vyhlásil tuto neděli zvláštním dnem modlitby a pokání a vybídl pastýře, Boží lid a všechny věřící, aby prosili Boha o dar míru. Vyzývám znovu důrazně všechny strany konfliktu, aby okamžitě zastavily palbu a umožnily vyslat humanitární pomoc, a aby s podporou mezinárodního společenství hledaly cesty k započetí vyjednávání. Využívám příležitost, abych znovu potvrdil právo Libanonců na integritu a svrchovanost své země, právo Izraelců žít v pokoji ve svém státě a právo Palestinců mít svobodnou a svrchovanou vlast. Jsem zvláště na blízku neozbrojenému civilnímu obyvatelstvu, které je nespravedlivě postiženo konfliktem, jehož je obětí: jak tomu v Galileji, nucenému žít v krytech, tak velkému množství Libanonců, kteří znovu musejí přihlížet, jak je ničena jejich země a musejí opustit všechno a hledat únik jinde. Pozvedám k Bohu upřímnou modlitbu, aby se mír, který očekává naprostá většina obyvatel, mohl stát co nejdříve skutečností díky svornému nasazení všech zodpovědných činitelů. Opakuji také svou výzvu všem charitativním organizacím, aby přinesly postiženému obyvatelstvu konkrétní projev všeobecné solidarity.

Na včerejšek připadla liturgická památka sv. Marie Magdalény, učednice Páně, která

zaujímá v evangeliích prvořadé postavení. Svatý Lukáš ji počítá mezi ženy, které následovaly Ježíše poté, co byly „uzdraveny od zlých duchů a nemocí“ a podotýká, že z ní „vyšlo sedm zlých duchů“ (Lk 8,2). Magdalena je přítomna pod křížem spolu s Ježíšovou matkou a dalšími ženami. Je to ona, kdo první den po sobotě objeví, že hrob je prázdný a setrvá tam v pláči, dokud se jí neukáže vzkříšený Ježíš (srov. J 20,11). Příběh

Marie Magdalény ukazuje všem základní pravdu: učedníkem Krista je ten, kdo zakouší vlastní slabosti, ale má pokoru prosit jej o pomoc, je od něho uzdraven, začíná jej následovat zblízka a stává se svědkem moci jeho milosrdné lásky, která je silnější než hřích a smrt. Na dnešek připadá svátek sv. Brigity, jedné z patronek Evropy, která pocházela ze Švédska, žila v Římě a vykonala i pouť do Svaté země, a která nás tak vybízí, abychom pomáhali lidstvu hledat velký prostor pokoje právě ve Svaté zemi.

Svěřuji moci božské lásky celé lidstvo a vybízím všechny k modlitbě, aby milované národy Středního východu byly schopny opustit cestu ozbrojeného konfliktu a budovat odvážným dialogem spravedlivý a trvalý mír. Maria, Královno míru, oroduj za nás.“

Navečer pak Svatý Otec předsedal modlitební vigílii za mír mezi Izraelem a Libanonem v kostele Rhêmes-Saint-Georges, v Les Combes. Po krátké bohoslužbě slova, která začala v 17.30h, Benedikt XVI. představil křesťanský pohled na mír v homílii na úryvek z listu sv. Pavla Efezanům (2,13-18), který představuje Krista jako „naš pokoj“. Za přítomnosti asi stovky věřících, kteří se v malém kostelíku shromáždili, Svatý Otec tlumočil bezradnost, která jímá tvář v tvář násilí, které lidé páchají na svých bratřích:

„Jen pár slov meditace nad tímto textem (Ef 2,11-18).

Na pozadí dramatické situace na Středním východě nás zaráží nádhera této vize: Kristus je náš pokoj. Obě dvě části židy i pohany smířil a spojil ve svém Těle. Zrušil nepřátelství na svém Těle, na kříži. Svou smrtí přemohl nepřátelství a všechny nás sjednotil ve svém pokoji.

A ještě více nás zaráží nádhera této vize v kontrastu se skutečností, kterou žijeme

a vidíme. A nemůžeme nejprve učinit nic jiného než říci Pánu: „Pane, co nám to říká Tvůj apoštol: „jsou smířeni“?, vždyť ve skutečnosti vidíme, že smíření nejsou... Stále trvá válka mezi křesťany, židy a muslimy; a jsou další, kteří podněcují válku a všude je stále plno nepřátelství, násilí. Kde zůstala účinnost Tvé oběti? Kde je v dějinách tento pokoj, o kterém mluví Tvůj apoštol?

My lidé nemůžeme vyřešit tajemství dějin, tajemství lidské svobody říci „ne“ Božímu pokoji. Nemůžeme vyřešit celé tajemství vztahu Boha a člověka, jeho jednání a našich odpovědí. Musíme toto tajemství přijmout, ale přesto existují určité prvky odpovědi, kterou nám Pán dává. Za prvé, toto smíření s Pánem, tato oběť se nestala neúčinnou.

Existuje tu velká skutečnost společenství universální Církve, všech národů, sít eucharistického společenství, která přesahuje hranice kultur, civilizací, národů a dob. Existuje toto společenství, tyto „ostrovy pokoje“ v Kristově Těle. Jsou. A jsou síly pokoje ve světě. Podíváme-li se do dějin, můžeme vidět velké světce lásky, kteří vytvořili „oázy“ Božího pokoje ve světě, kteří stále znovu zapalovali Jeho světlo, a byli stále znovu schopni

smiřovat a vytvářet mír. Existují mučedníci, kteří trpěli s Kristem, vydali svědectví pokoje a lásky, která klade meze násilí.

A vidíme-li, že tato skutečnost existuje – přestože jiná skutečnost zůstala – můžeme jít hlouběji do poselství tohoto listu sv. Pavla Efesanům. Pán zvítězil na kříži. A to znamená, že nenastolil nějaké nové impérium, nezvítězil větší silou schopnější zničit druhé, nezvítězil lidsky, jak si to představujeme my, silou mocnější než ostatní. Zvítězil láskou, která jde až na smrt. Toto je nový způsob Božího vítězství: neklade proti násilí ještě větší násilí. Proti

násilí klade pravý opak: lásku až na smrt, svůj Kříž. Toto je ten pokorný způsob Božího vítězství: svou láskou – a pouze takto je to možné – klade meze násilí. Toto je způsob vítězství, který se nám zdá velmi pomalý, ale je to ten pravý způsob, jak zvítězit nad zlem, jak přemoci násilí. A tomuto božskému způsobu vítězství se musíme svěřit.

Svěřit se mu znamená vstoupit aktivně do této

božské lásky, účastnit se této práce na zklidnění, aby o nás platilo, co říká Pán: Blahoslavení tvůrci pokoje, neboť jsou Božími dětmi“. Musíme přinášet nakolik můžeme naši lásku všem trpícím a vědět, že Soudce Posledního soudu se ztotožňuje s trpícími. A tedy, to co děláme trpícím, děláme Poslednímu soudci našeho života. A to je důležité, že v této chvíli můžeme přinést světu jeho vítězství, podílíme-li se aktivně na jeho lásce. Dnes v multikulturálním a multireligiózním světě jsou mnozí pokoušeni říkat: „Lépe bude pro pokoj na světě, mezi náboženstvími a kulturami nemluvit příliš o specifikách křesťanství, tzn. o Ježíši, o Církvi, Svátostech. Nechme ty věci, aby mohly být více méně společné“

Ale není to pravda. Právě v této chvíli obrovského zneužití jména Božího potřebujeme Boha, který vítězí na Kříži, který vítězí nikoli násilím, ale svou láskou. Právě v této chvíli potřebujeme Kristovu Tvář, abychom poznali pravou Tvář Boha a přinesli tak smíření a světlo tomuto světu. Proto spolu s láskou, s poselstvím lásky, s tím vším, co můžeme vykonat pro trpící v tomto světě, musí jít ruku v ruce i svědectví tomuto Bohu, nenásilnému vítězství Boha na Jeho Kříži.

A tím se vracíme opět na začátek. To co můžeme dělat je svědčit o lásce, svědčit o víře, ale také volat k Bohu. Modlit se! A buďme si jisti, že náš Otec vyslyší křik svých dětí. Při mši svaté, při přípravě na svaté přijímání Kristova Těla, které nás spojuje, modleme se spolu s Církví: Vysvobod' nás ode všeho zlého a dej našim dnům svůj mír. Toto ať je naše modlitba v této chvíli: Vysvobod' nás ode všeho zlého a daruj nám pokoj. Ne zítra nebo pozítří: daruj nám, Pane, pokoj dnes! Amen.“

Čas papežovy dovolené tak dramaticky poznamenaly zprávy, přicházející ze Středního Východu. Jednoho dne, když se sešel s novináři, kteří se ho ptali na čem pracuje, odpověděl jim: Přišel jsem, abych pracoval na jedné knize..., ale lépe o tom nemluvit, těžko říci, kdy bude možné...“ a z nedokončené věty vyplynulo, že pravděpodobně bude musel velkou část svého plánovaného programu změnit právě vzhledem k této tak dramatické situaci. A kromě toho bylo patrné, že všude, kam přišel soukromě nebo k veřejným setkáním na Angelus, bylo téma Středního východu všudypřítomnou přítomnou konstantou jeho zájmu a starostí.

Byly to chvíle setkání se spolupracovníky: o první neděli jeho pobytu přijel arcibiskup Turína, Mons. Poletto, potom kardinál Bertone, který byl jmenován státním sekretářem a funkci převezme 15.září. Ten se zastavil na oběd. Za zmínku stojí, že kardinál Bertone je zde v Les

Combes tak trochu doma, protože je salesiánem a velmi dobře zná dům, ve kterém papež bydlí. Došlo i k dalším pracovním setkáním, např. s novým tiskovým mluvčím o. Lombardim.. takže, tu nechyběli ani pracovní závazky.

Obklopen úchvatnou krásou Alp, papež jednou řekl: „Právě uprostřed takovéto krásy se člověk stává vnímavější k utrpení všech těch, kteří se ocitli v tragických situacích.“

28. července papež Benedikt XVI. ukončil svou dovolenou v západních Alpách ve Valle d'Aosta a vrátil se zpět do Říma. Letadlo se Sv.Otcem na palubě přistálo kolem půl sedmé večer na římském letišti Ciampino, odkud se pak odebral vozem do svého letního sídla v Castel Gandolfo.

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA MĚSÍC SRPEN

1. Aby osiřelým dětem nescházela nezbytná péče o jejich lidskou a křesťanskou formaci.
2. Aby si věřící křesťané uvědomovali své povolání v každém prostředí a za všech okolností.
3. Aby pozornost věnovaná duchovním povoláním pomohla mladým lidem objevit a přijmout Boží záměry s jejich životem.
4. Aby v nás Neposkvrněná Matka Páně probudila vnímavost pro zlo hříchu a provázela nás svou mateřskou přímluvou: „nyní i v hodinu naší smrti“.

PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA

PUSTIMĚŘ: 6.300,-Kč;

DRYSICE: 2.600,-Kč;

PODIVICE: 2.000,-Kč

PÁN BŮH ZAPLAŤ VŠEM, KDO PAMATUJETE NA POTŘEBY SVÉ FARNOSTI.

FARNÍ INFORMÁTOR, XII. roč., týdeník farností PUSTIMĚŘ, DRYSICE, PODIVICE (zázn. 517356351, mobil: 723593106, josef.benicek@tiscali.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě a na svůj příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neb bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. Tisk: MORAVIATISK spol s r.o.; tisk 1ks=10,-Kč. Ve formátu pdf na www.pustimer.cz.

KONTEMPLACE

(úvaha Jeho Eminence Tomáše kardinála Špidlíka S.I., čestného občana Pustiměře)

Jel jsem vlakem do italského města Lucca na kongres o kontemplaci. Pán, který se mnou seděl v kupé se tomu velice divil. Takové věci ještě dnes existují? Žijeme přece v době produkce, techniky, sociálních bojů, musíme se soustředit na boj proti chudobě, nemocem, korupci a kriminalitě. Koho pak může zajímat sezení v klášterní cele a rozjímání o věčných pravdách. To je něco, co patří do středověku! Mínění toho pána je charakteristické pro dnešní mentalitu. Všeobecně se myslí, že kontemlovat znamená utíkat před skutečností, před odpovědností za to, co se děje kolem nás. Ale vyskytuje se i jiné mínění. Někteří tvrdí, že katolická církev kontemplaci nezná. Ta se

praktikuje jenom v náboženstvích Dalekého východu. Dobří katolíci naopak vědí, že existují u nás tzv. kontemplativní řády, jako např. sestry karmelitky. Ale považují jejich způsob života za docela zvláštní, neuskutečnitelný v denním životě.

V tomto prostředí tedy, jak se zdá, je rozhovor o kontemplaci něčím cizím, neaktuálním. Koho by zajímal? Ale v tzv. všeobecné mentalitě se vždycky pozorují i jevy opačné. Mnoho mladých lidí, zvláště ve městech, se začalo živě zajímat o kontemplaci východních náboženství. Tvoří skupiny a ostře kritizují náboženství evropská, která podle nich nejsou vůbec duchovní. Přichází do Evropy spousta indických nebo falešně indických guru, učitelů, kteří slibují, že zasvětí své žáky do mystických zážitků. Vmísili se mezi ně i prodavači drogy. Je tu ovšem mnoho pomatených idejí. Ale tyto tendence pramení z jedné základní touhy člověka: dostat se do přímého styku s Bohem. Ta touha se nedá v žádném prostředí úplně umlčet. Naopak propukne tam, kde by se zdálo, že k tomu nejsou podmínky a že ji všeobecná mentalita umlčela.

Svědectvím té mentality je také hnutí, které dostalo jméno New Age. Není to a nemůže to být nějaké jasné a určité učení. Je to touha vyřešit naráz všechny tísnivé problémy náboženské, ekologické, kosmické, snaha setkat se s božským prvkem v hmotě, ve světě. Je pochopitelné, že taková hnutí vedou k neurčitému mysticismu, kde se mísí lidské a božské, Bůh a vesmír, nerozeznává se poselství Kristovo od jiných učení.

Proč se tato hnutí objevují v Evropě, v Americe? Vždyť evropská společnost má dlouhou a vyspělou náboženskou tradici! Příčina je v posledních dvou stoletích. Objevil se ateismus. Projevil se ve velmi agresivní, útočné formě. Náboženství prožívalo doby bezohledného pronásledování. Ta agresivnost pomalu ustoupila a místo ní nastoupila náboženská lhostejnost, nezájem. Veřejná společnost se stala nenáboženskou. Bůh tam prakticky nemá místo. To probudilo v lidech na počátku pocit velkého osvobození. Náboženství ukládalo povinnosti a mnoho věcí zakazovalo. Nenáboženský stát se jeví jako ráj svobody. Může se všechno. Nikdy v dějinách nebylo tolik svobody jako dnes. Není tu Bůh, který by ji omezoval. Ale kupodivu člověk sám cítí, že by mělo být nějaké omezení. Ale neví jaké. Jemu samému je líto čehokoli se zříkat. Utíká se tedy znovu k náboženství, které má hájit jisté hodnoty. Ale hledá takové náboženství, které by neukládalo mnoho, které by bylo

snášenlivé ke svobodám, na které si lidé navykli. Jinými slovy, člověk hledá, co by mu vyhovovalo, nehledá skutečnost. Nechce otevřít oči před tím, co skutečně je.

Na tomto pozadí umístíme teď otázku křesťanské kontemplanace. Hned na počátku musíme říci, že tu nejde o nějaké snění nebo útěk ze světa, který nás obklopuje, ale naopak o intenzivní vhled do skutečnosti. Slovo kontemplanace je z latiny a má bizarní původ. Všichni však známe výraz řecký, i když si to neuvědomujeme. Je to *theoria*. Ale i to slovo změnilo význam. Pro dnešního člověka znamená teorie něco vymyšleného, předpokládaného. Ve starořeckém slovníku však teorie znamená vidět na vlastní oči. Takoví totiž staří Heléni byli. Jsou zakladatelé evropské vědy. Nevěřili snadno tomu, co se vypravuje, chtěli všechno zkontrolovat. Orgán vidění jsou ovšem oči. Aby člověk poznal svět, musí tedy cestovat, hledat, zkoumat. Dělá se to spontánně nebo systematicky. Vznikla věda, která je první základní druh kontemplanace.

Ale toto první nadšení pro poznání zrakem podlehl v Aténách ve 4. století před Kristem vážné krizi. Vyskytli se tam tzv. skeptici, pochybovači. Jejich úvahy byly celkem jednoduché. Já vidím trávu a říkám, že je zelená. Moji společníci to potvrzují. Všichni říkají, že je tráva zelená. Ale vidíme ji opravdu stejně? Vždyť o zelené trávě mluví i barvoslepí! Co z toho plyne? Smutný závěr. Naše hlavní vědomosti získáváme zrakem a ten není spolehlivý, klame. Jak odpověděli na tuto námitku velcí filosofové té doby, Sokrates, Platón, Aristoteles? Uznali plně, že oči mohou klamat, že nemůžeme kontrolovat to, co každý vidí subjektivně. Ale máme naštěstí ještě jiný smysl, vnitřní, tj. rozum. Ten pak poznává pravdu, která platí pro všechny. Ve všech časech a za všech okolností dvě a dvě jsou čtyři. To, co je logicky správné, nebude zítra nesprávné. Od té doby slovo *theoria* nabývá nový smysl: je to vidění, ale tak, jak věci vidí zdravý rozum. Jak se ten výraz dostal do náboženské oblasti? Celkem snadno. I křesťané usilují o to, aby viděli skutečnost, to, co doopravdy je. Ale vědí, že je za oponou tohoto světa ještě vyšší svět Boží. Je možné i ten zahlédnout? Když nás Duch svatý osvítlí. To pak se děje v kontemplaci. Ta znamená tedy snahu porozumět skutečnosti, všemu, co se děje, z hlubší perspektivy, vidět, jak je činný ve světě Bůh. Nejlépe to pozorujeme ve vlastním životě, ale také v dějinách a v celém vesmíru.

Každý křesťan je tedy v jádře kontemplativní. Nepotřebuje proto jezdit do Indie, zkřížit nohy, zadržovat dech. Stačí, aby se na všechno uměl podívat očima víry. Právě proto, že dnešní věda a filozofie ten pohled víry ztratily, lidé hledají náhražky jinde. Jeden z adeptů těchto praktik se mi pochlubil, že už je schopen vnímat *pranajamu*, ve které jsme ponořeni. Odpověděl jsem mu slovy sv. Pavla k Aténanům, když jim zvěštoval Boha, ve kterém žijeme, hýbáme se a jsme (Skt 17,28). Není to nějaká neosobní pralátka, ale náš Otec, který je na nebesích, který se o nás stará a nás vede. Vidět ho, znamená najít pravdu a štěstí.

„Tragt die Liebe, die ihr in der Liturgie empfangt, zu allen Menschen, besonders wo ihr seht, daß es ihnen an Liebe fehlt“

„Vyzývám všechny, aby neustávali v modlitbě za drahou a zmučenou krajinu Blízkého Východu. Naše oči jsou plné mrazivých obrazů zubožených těl tolika lidí - myslím zvláště na Kánu v Libanonu. Rád bych opakoval, že nic nemůže ospravedlnit prolévání nevinné krve, ať už pochází z kterékoli strany! Se srdcem plným zármutku, znovu pozvedám naléhavou výzvu k okamžitému zastavení všech nepřátelství a všeho násilí ...“. Neustává každodenní modlitba za mír ve Středozeří, kterou Benedikt XVI. vznáší k Pánu už od prvního dne dramatické krize. Modlitbu, která je ozvěnou těch, jež zazněly při Anděl Páně posledních nedělí, a která se o generální audienci – 2. srpna – stává výzvou především mladým generacím.

Obrazy hrůzy, jež přicházejí z Libanonu, a jejíž obětí jsou malé nevinné děti, burcují svědomí a nutí k zamyšlení. Ukládají především povinnost nutnost modlitby. Právě modlitba je nástrojem, který papež Benedikt XVI. vkládal do rukou 45.000 ministrantů, kteří se o první srpnové středě shromáždili na náměstí sv. Petra v Římě. Ze své letní rezidence v Castel Gandolfu se Svatý Otec vrátil do Vatikánu, aby pokračoval v tradičním týdenním setkávání s věřícími celého světa: k poslednímu došlo 5. července, před pauzou pro pobyt ve Valle d'Aosta.

Většinu z více než 55.000 přítomných tvořili mladí z „Coetus internationalis Ministrantium“ (*Mezinárodní shromáždění ministrantů*). Tento pestrobarevný jásající dav ministrantů vítal Benedikta XVI. ve stylu světových setkání mládeže, za doprovodu sboru a orchestru „Eventus musicus singulares“ z rakouského Vöklabrucku.

„Duch oživuje“: tak znělo motto mezinárodní pouti ministrantů 2006, které vévodilo svatopetrské náměstí. Bylo zde zastoupeno 17 zemí: 35.000 ministrantů přijelo z Německa, 2.000 z Rakouska, 1.500 z Maďarska a něco přes tisíc se jich sešlo z Itálie. Svatý Otec k nim promluvil těmito slovy.

Drazí bratři a sestry!

Děkuji vám za vřelé uvítání a všechny vás co nejsrdečněji zdravím! Po přestávce vzniklé mým pobytem ve Valle d'Aosta začínám dnes znovu generální audienci. A začínám je audiencí opravdu výjimečnou, protože mám to potěšení přivítat velkou evropskou ministrantskou pout'. Drazí chlapci a děvčata, buďte vítáni! Protože většina z ministrantů,

kteří jste se shromáždili na tomto náměstí tvoří, patří do německé jazykové oblasti, obrátím se nejprve k nim v mém mateřském jazyce.

Drazí ministranti a ministrantky! Jsem rád, že má první audience po dovolené v Alpách je pro vás, a všechny vás srdečně zdravím! Děkuji Mons. Martin Gächterovi, předsedovi Coetus Internationalis Ministrantium za jeho slova a za šátek, díky němuž jsem se vrátil do svých ministrantských let. Je to víc jak 70 let, kdy jsem v roce 1935 začínal jako ministrant, a tedy dlouhá doba na této cestě. Zdravím kardinála Christopa Schönborna,

který pro vás včera slavil mši svatou, a početné biskupy a kněze, kteří přišli z Německa, Rakouska, Švýcarska a Maďarska. A vám, drazí ministranti, chtěl bych – krátce, protože je horko - předat poselství, které by vás provázelo ve vašem životě a vaší službě. Budu přitom vycházet z tématu, kterému se věnuji v katechezích během posledních měsíců. Možná víte, že v generálních audiencích představuji postavy apoštolů. Mluvil jsem již o Petrovi, o jeho

Mladí ministranti a ministrantky v Koloseu

bratrovi Ondřejovi, Jakubovi Větším, a dalším Jakubovi zvanému Menší a Janovi, teologovi a evangelistovi. Počítám, že v příštích audiencích budu pokračovat s dalšími apoštoly, v nichž se Církev, abych tak řekl, stává osobní. Dnes se však zastavíme u obecnějšího tématu: jaký druh osoby vlastně představují apoštolové. Krátce řečeno, apoštolové byli Ježíšovými „přáteli“. On sám je tak nazval při Poslední večeři, když jim řekl: „Už vás nenazývám služebníky, ale nazval jsem vás přáteli“ (J 15,15). Byli a mohli být apoštoly a svědky Kristovými, protože byli jeho přáteli, protože jej znali a protože mu byli díky tomuto přátelství blízcí. Byli s Ním spojeni poutem lásky,

oživované Duchem Svatým. V této perspektivě můžeme chápat motto této vaší pouti: „Spiritus vivificat“. Je to Duch, Duch svatý, který oživuje. To on oživuje váš vztah s Ježíšem, takže není pouze vnějškový: „My víme, že existoval a že je přítomen ve Svátosti“, ale činí z něj intenzivní a hluboké přátelství, schopné dát smysl života každému z vás. A protože Jej znáte a protože Jej znáte jako přítele, můžete o něm svědčit a přivádět ho k dalším osobám. Dnes hledím na vás, myslím na apoštoly a slyším Ježíšův hlas, který říká: „Už vás nenazývám služebníky, ale nazval jsem vás přáteli: zůstaňte v mé lásce, abyste přinášeli užitek“ (J 15,9.16). Slyšte tento hlas! Kristus to neřekl pouze před 2000 lety, on žije a říká vám to nyní. Slyšte jej s velkou ochotou, On má co říci každému a možná že někomu z vás říká: „Chci, abys mi sloužil zvláštním způsobem jako kněz a stal se tak mým svědkem, byl mým přítelem a přiváděl druhé k tomuto přátelství. Slyšte jej s důvěrou. Každý má jiné povolání, ale Kristus se chce stát přítelem všem, jako to učinil se Šimonem, kterého nazval Petr, s Ondřejem, Jakubem, Janem a dalšími apoštoly. Dal vám své slovo a nadále vám jej dává, abyste věděli, jak se doopravdy mají věci s člověkem, a věděli, jak je třeba správně žít, a jak je třeba se postavit k životu, aby se stal opravdovým. Tak budete moci být jeho učedníky a apoštoly každý na svůj způsob.

*Drazí, ministrantky a ministranti, vy ve skutečnosti už nyní jste Ježíšovými apoštoly! Když se účastníte liturgie a konáte svou službu u oltáře, všem nabízíte svědectví. Váš postoj usebranosti, vaše zbožnost, vycházející ze srdce a vyjadřující se gesty, zpěvy a odpověďmi, pokud to činíte vhodně a ne roztěkaně, jen aby to nějak bylo, pak toto všechno je vaše svědectví, které se lidí dotýká. Pouto přátelství má svůj pramen a vrchol v Eucharistii. Vy jste velmi blízko Ježíšovi v Eucharistii, a to je největší znamení jeho přátelství ke každému z nás. Nezapomínejte na to; a proto vás prosím: nezvykejte si na tento dar, aby se nestal druhem návyku, o němž se ví, jak funguje a proto se dělá automaticky, den co den znovu objevujte, že se tu děje cosi obrovského, že je uprostřed nás živý Bůh, a že mu můžete být nablízku a pomáhat, aby jeho tajemství bylo slaveno a dosahovalo ke konkrétním lidem. Když neupadnete do návyku a budete konat svou službu, vycházejte přitom z vlastního nitra, pak budete opravdu jeho apoštoly pak budete opravdu jeho apoštoly a ponesete plody dobroty a služby v každé oblasti vašeho života: v rodině, ve škole, ve volném čase. **Lásku, kterou dostáváte v liturgii, přinášejte všem lidem, a zvláště těm, u kterých pozorujete, že schází, kterým se nedostává dobroty a kteří trpí a jsou osamoceni. Silou Ducha svatého se snažte přinášet Ježíše právě těm osobám, které se ocitla na okraji a které nejsou moc milovány, které mají problémy. Právě tam mocí Ducha svatého musíte přinášet Ježíše. Tak bude Chléb, který vidíte lámat na oltáři, sdílen a rozmnožen, a vy, jako dvanáct apoštolů, budete pomáhat Ježíšovi roznášet jej mezi lidmi dneška, v různých životních situacích. Takto, drahé ministrantky a ministranti, buďte stále přáteli a apoštoly Ježíše Krista!***

SVATÝ DOMINIK GUZMÁN

Matka svatého Dominika měla ještě před jeho narozením vidění psa s hořící pochodní v tlamě. Tento pes jí vyskočil z klína a pochodní zapaloval celou zemi. Při křtu zase prý kmotra spatřila na Dominikově čele hvězdu, která osvětlovala svou září celý svět. Pes s pochodní (který je i v logu našeho vydavatelství) a zářící hvězda na čele, atributy sv. Dominika, vyjadřují totéž - světlo a žár, které dokázal Dominik vnášet do studených lidských duší a které předal jako dědictví svým bratřím Kazatelům.

Sv. Dominik se narodil okolo roku 1174 v Kastilii (Španělsko) jako syn zbožných a urozených rodičů. O Dominikově dětství se nám zachovalo málo historických faktů. Již v době studií byl nápadný svou láskou k bližním, která se nezastavovala před žádnou obětí. Po dokončení studia byl vysvěcen na kněze a stal se kanovníkem kapituly v Osmě. Zde se

věnoval službě Bohu především chórovou modlitbou a životem podle řehole sv. Augustina. Obrat v jeho životě způsobily dvě diplomatické cesty do severního Německa, kde se setkal s pohanským kočovným kmenem Kumánů. Toužil jim zvěstovat evangelium. Od té doby začala jeho mysl naplňovat veliká bolest, která nakonec vyústila do založení řádu: "Pane, co se stane s hříšníky?"

Pán však měl s Dominikem jiné úmysly. Místo ke Kumánům ho poslal hlásat evangelium ke kacířům na jihu Francie. Dominik pochopil, v čem spočívá jejich obrovská síla - žili v dokonalé chudobě a nezajištěnosti, která příkře kontrastovala s bohatstvím církevních hodnostářů a jejich mnohdy zpustlými mravy. Kacířská nauka tak měla za sebou svědectví života, které bylo pro nevzdělané obyvatelstvo mnohem průkaznější než teologické argumenty.

Dominik si zvolil způsob života kacířů a nauku církve. Když Inocenc III. vyhlásil proti bludařům křížovou válku, Dominikovou zbraní zůstalo hlásání, přesvědčování, modlitba, kajícnost, slzy. Ale i osobní kouzlo a zázraky, kterými Bůh jeho dílo potvrzoval a posiloval. K jeho dílu se začali přidružovat první bratři. Bylo potřeba dát jim řeholi, která by jasně vymezovala jejich způsob života a apoštolátu. Po počátečních těžkostech byl v

roce 1217 schválen nový řád bratří kazatelů, který bořil všechny dosavadní představy o způsobu života kněze. Dominikův ideál v sobě slučoval povolání řeholního kanovníka (kněžský řád, důraz na chórovou modlitbu, studium) a potulného mnicha - kazatele. Brzy byly založeny první domy (konventy), kde se bratři scházeli (conventus = sejití), aby načerpali sílu společným životem a modlitbou, navzájem se povzbudili a mohli zase vyjít hlásat radostnou zvěst.

Dominik zemřel zcela vyčerpan apoštolskou prací v Bologni 6. 8. 1221. Nebylo mu ani padesát let. S bratry se loučil slovy: "Neplačte, po smrti vám budu užitečnější než za živa." A měl pravdu - jeho přímluva provází bratry dominikány už sedm století.

To nejdůležitější o Dominikovi nám ale dopoví úryvky z dobových dokumentů (především z kanonizačního procesu v r. 1233):

V době, kdy Dominik

studoval v Palencii, nastal téměř po celém Španělsku veliký hlad, takže mnozí hladu umírali. Bratr Dominik byl tak dojat soucitem a milosrdenstvím, že prodal své knihy, které už byly opatřeny jeho vysvětlivkami, výtěžek za to i jiné své věci dal chudým se slovy: "Nechci studovat na mrtvých pergamenech, zatímco lidé umírají hladu." Jeho příklad následovali někteří významní lidé, kteří s ním také později začali kázat.

Jedna žena před ním naříkala nad osudem svého bratra, kterého Saraceni drželi v zajetí. Dominik, pohnutý láskou a vnitřním soucitem, nabídl sebe sama jako výkupné za zajatce. Pán však to nedovolil, protože ho chtěl uchovat pro ještě větší díla spravedlnosti a pro obrácení mnohých. (Obchodník s otroky, dojat jeho obětavostí, propustil oba.)

Ve dne nikdo tak jako on nehledal společnost bratří nebo druhů na cestě. Nikdo nebyl tak veselý a radostný jako on. V noci však nebyl nikdo tak horlivý v bdění, v modlitbě a v prosbách. Dělal to různými způsoby. Večer při modlitbě proléval slzy, ráno zářil radostí. Den prožíval s bližními, noc s Bohem. Řídil se slovy žalmu, který říká, že Bůh udělal den pro milosrdenství, noc pro zpěv chvály (Žl 42, 9). Plakal často a proléval mnoho slz. Slzy mu byly chlebem ve dne v noci, ve dne především, když sloužil mši svatou, v noci, když bděl, jak to nikdo nedělal.

Bylo jeho uměním mluvit o Bohu nebo s Bohem, a to jak doma, tak na cestách. Povzbuzoval k tomu i své bratry a dal to zařadit do stanov. Byl horlivější v modlitbě než ostatní lidé, které jsem kdy viděl. Měl ve zvyku posílat bratry po kompletáři a po společném rozjímání spát, sám však zůstal v kostele a modlil se. Když se takto v noci modlil, byl dojat tak, že vzdychal a s pláčem volal, až se bratři, kteří spali blízko, vzbudili. Někteří byli též dojati až k slzám. Velmi často se takto modlil až do rána. Avšak jako by toho nebylo, přecházel při ranní modlitbě v chóru z jedné strany na druhou a povzbuzoval bratry, aby zpívali silně a zbožně. Tak samozřejmě bylo toto jeho noční modlení, že si nevzpomínám, že bych ho někdy viděl v noci

spát v posteli, ačkoli bylo pro něho připraveno místo na spaní. Byla to však jen pokrývka přes postel bez slamníku. Bydlil jsem dlouhou dobu na stejné chodbě a stále jsem dával pozor, zda ho někdy na posteli uvidím.

Na cestě z Toulouse potkali bratři skupinu německých poutníků. Když je tito poutníci slyšeli, jak usebraně a zbožně zpívají žalmy a ostatní modlitby, připojili se k nim. Přišli k místu, kde poprvé odpočívali, a poutníci je srdečně pozvali, aby byli jejich hosty, a bohatě je pohostili. Tak to šlo po čtyři dny. Potom řekl Dominik Bertrandovi: "Bratře Bertrande, dělám si výčitky. My si bereme od těchto poutníků jídlo a pití, ale sami nejsme schopni lámat jim duchovní chléb. Prosme na kolenou Boha, aby nám propůjčil dar rozumět jejich řeči a mluvit v ní, abychom jim mohli hlásat našeho Pána Ježíše." Udělali to, a hned mohli mluvit německy. Ještě čtyři dny zůstali s těmito poutníky a mluvili k nim o našem Pánu Ježíši, až přišli do Orleansu. Protože poutníci chtěli jít do Chartres, odloučili se od nich na cestě do Paříže. Dominik a Bertrand se doporučili do jejich modliteb.

Druhého dne řekl Dominik Bertrandovi: "Bratře, přicházíme nyní do Paříže. Kdyby tam bratři slyšeli o zázraku, který Bůh s námi učinil, pokládali by nás za svaté, a my jsme jen ubozí hříšníci. A kdyby se o tom dozvěděli dokonce i svěští lidé, nakonec bychom si o sobě ještě kdovíco mysleli. Prikazuji ti proto z poslušnosti: Nemluv o tom před mou smrtí." Tak zůstala celá věc skryta, dokud to Bertrand po smrti blaženého Otce neřekl bratřím.

Svatý Dominik měl velikou touhu po spáse duší a všemožně o ni usiloval. Hlásání slova mu tak leželo na srdci, že své bratry vybízel, aby hlásali slovo Boží ve dne v noci, v kostelích v domech, na poli, na cestě a všude, a mluvili stále jen o Bohu.

Slyšel jsem Dominika často mluvit o chudobě a povzbuzovat k ní bratry. Když byly jemu nebo jeho společenství nabízeny statky, nechtěl je přijmout a nedovolil to bratřím. Chtěl také, aby měli chudé a malé domy. Sám nosil velmi obnošený hábit a vše měl jen laciné. Často jsem ho viděl v chatrném a krátkém škapulíři. Nechtěl ho zakrývat kapou, když se musil ukázat před vysoko postavenými lidmi.

Dopřál si při jídle jen málo a bral si téměř jen chléb a víno, žádné maso, a jen někdy trochu příkrmu kvůli svým bratřím nebo jiným lidem, kteří s ním stolovali. Přitom chtěl, aby ostatní dostali podle možnosti ze všeho víc než dost ...

Když se jednou Dominik vydal na cestu, aby kázal, musil se dát převést přes řeku na pramici spolu s jinými cestujícími. Převozník od něho vyžadoval za převoz denár. Boží muž mu za prokázanou službu sliboval Boží království. Dodal, že on je Kristovým služebníkem a učedníkem toho, který s sebou nenosil zlato ani stříbro. Převozník však si tento slib necenil. Naopak, ještě ho to vydráždilo. Vyžadoval peníze ještě tvrdším způsobem, chytil Dominika za kapu a volal: "Buď mi necháš tento plášť, nebo zaplatíš denár." Tu Dominik vzhlédl k nebi a krátce se pomodlil. Potom uviděl na zemi denár, který mu opatřila Prozřetelnost. Řekl: "Bratře, vezmi si, co vyžaduješ, a nech mě v pokoji odejít."

Dominik, muž Boží, byl v Římě a modlil se v bazilice svatého Petra za ochranu a růst řádu, který Boží pravice skrze něho šířila. Tu uviděl v božském vidění Petra a Pavla, knížata apoštolů, jak k němu přicházejí. Petr mu podal hůl, Pavel knihu. A řekli: "Jdi a kaž, protože Bůh tě vyvolil k tomuto úkolu." A zdálo se mu na chvíli, jako by viděl své syny roztroušené po celém světě, jak putují dva a dva a hlásají Boží slovo lidem...

SPISY SV. JANA

/promluva Benedikta XVI. při středěční generální audienci, 9. srpna 2006 na náměstí sv. Petra v Římě/

Drazí bratři sestry, před prázdninami jsem začal s malými portréty dvanácti apoštolů. Apoštolové byli Ježíšovými druhy na cestě, Ježíšovými přáteli a tato jejich cesta s Ježíšem nebyla jen cestou zevnější, z Galileje do Jeruzaléma, ale cestou vnitřní, na níž se učili věřit v Ježíše Krista, a to nikoli bez těžkostí, protože byli lidé jako my. Avšak právě proto, že byli Ježíšovými druhy na cestě, Ježíšovými přáteli, kteří se během nesnadné cesty naučili věřit, jsou vůdci i pro nás a pomáhají nám poznávat Ježíše Krista, milovat Ho a věřit v Něho. Mluvil jsem již o čtyřech z dvanácti apoštolů: o Petrovi, jeho bratrovi Ondřejovi, Jakubovi, bratrovi sv. Jana, a dalším Jakubovi, zvanému Menší, který napsal list, který máme v Novém Zákoně. A začal jsem mluvit o Janovi evangelistovi. Po té co jsem shrnul podstatné údaje, definující fyziognomii tohoto apoštola. Chceme nyní soustředit naši pozornost na obsah jeho nauky. Spisy, kterými se dnes budeme zabývat, jsou Evangelium a Listy, které jsou nazvány jeho jménem.

SV. JAN, EVANGELISTA, kazatelna chrámu sv. Benedikta v Pustiměři

Je-li v Janových spisech nějaké charakteristické téma, pak je to láska. Ne náhodou jsem chtěl svou první encykliku začít slovy tohoto apoštola: „Bůh je láska (*Deus caritas est*), kdo zůstává v lásce, zůstává v Bohu a Bůh zůstává v něm“ (1 J 4,16). Velmi těžko je nalézt texty tohoto druhu v jiných náboženstvích. Takovéto výrazy nás staví před vskutku příznačnou veličinu křesťanství. Jan zajisté není jediným autorem křesťanského původu, který mluví o lásce. Poněvadž je to podstatná složka křesťanství, tak o ní všichni svatopisci Nového Zákona mluví, byť s různými akcenty. Zamyslíme-li se nyní nad tímto tématem u Jana je to proto, že s naléhavostí a pronikavostí nastínil jeho principiální linie. Svěřme se tedy jeho slovům. Jedna věc je jistá: nepojednává o něm abstraktně, jak se to může stát, pojednává-li se o věroučném a teoretickém tématu. Pravá láska totiž ze své podstaty není nikdy pouze spekulativní, ale vyjadřuje přímý, konkrétní a dokonce ověřitelný vztah ke skutečným osobám. Jan nám tedy ukazuje jaké jsou komponenty nebo lépe fáze křesťanské lásky, pohybu, který charakterizují tři momenty.

První se týká samotného Zdroje lásky, který apoštol spatřuje v Bohu, když tvrdí, že „Bůh je láska“ (1 J 4,8.16). Jan je jediný autor Nového Zákona, který nám podal definice Boha. Říká například, že „Bůh je Duch“ (J 4,24) nebo že „Bůh je světlo“ (1 J 1,5). A zde prohlašuje s pronikavou intuicí, že „Bůh je láska“! Stojí za povšimnutí, že netvrdí

jednoduše „Bůh miluje“ a tím méně, že „láska je Bůh“! Jinými slovy: Jan se neomezuje na popis božského jednání, ale jde až k jeho kořenům. Kromě toho nemá v úmyslu připsat božství lásce obecně, případně neosobně; nepostupuje od lásky k Bohu, ale obrací se přímo k Bohu, aby definoval jeho přirozenost nekonečnou mírou lásky. Jan tím chce říci, že podstatnou složkou Boha je láska a proto veškeré jednání Boha se rodí z lásky a vyznačuje se láskou: všechno co dělá Bůh, dělá z lásky a s láskou, i když ne vždy můžeme hned pochopit, že to je láska, pravá láska.

V tomto bodě je však nezbytné postoupit o krok vpřed a upřesnit, že Bůh dokázal svou lásku konkrétně, když vešel do lidských dějin prostřednictvím osoby Ježíše Krista, vtěleného, zemřelého a vzkříšeného pro nás. To je druhý konstitutivní moment lásky Boží. On se neomezil na verbální prohlášení, ale opravdu se nasadil a „zaplatil“ v první osobě. Právě tak to píše Jan: „Nebot' tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna“ (J 3,16). Nyní je láska Boží k lidem konkretizována a manifestována láskou samotného Ježíše. Jan píše znovu: Ježíš, „protože miloval svoje, kteří byli ve světě, projevil jim lásku až do krajnosti“ (J 13,1). Mocí této obětavé a úplné lásky jsme radikálně vysvobozeni z hříchu, jak opět píše apoštol: „Milé děti..., zhřeší-li někdo, máme mocného přímluvce u Otce: Ježíše Krista spravedlivého. On je smírnou obětí za naše hříchy, a nejen za naše, ale i za hříchy celého světa“ (1 J 2,1-2; srv. 1 J 1,7). Ano, až tam dosahuje Ježíšova láska k nám: až k prolití vlastní krve pro naši spásu! Křesťan, který se pozastaví a rozjímá nad touto „přemírou“ lásky, si nemůže nepoložit otázku: jaká je poctivá odpověď. A myslím, že každý by si měl tuto otázku stále znovu klást.

Tato otázka nás přivádí ke třetímu momentu dynamiky lásky: od pasivních příjemců lásky, která nás předchází a přerůstá, jsme povoláni nasadit se pro aktivní odpověď, která, má-li být adekvátní, nemůže být jinak než odpovědí lásky. Jan mluví o „přikázání“. Podává totiž tato Ježíšova slova: „Nové přikázání vám dávám: Milujte se navzájem: jak jsem já miloval vás, tak se navzájem milujte vy“ (J 13,34). V čem spočívá novost, kterou podává Ježíš? Spočívá v tom, že se nespokojuje s opakováním toho, co bylo požadováno ve Starém Zákoně a co čteme i jiných evangeliích: „Miluj bližního svého jako sebe samého“ (Lv 19,18; srv. Mt 22,37-39; Mk 12,29-31; Lk 10,27). Ve starém přikázání bylo normativní kritérium vzato z člověka („jako sebe samého“), zatímco v přikázání, které podává Jan, představuje Ježíš jako důvod a normu naší lásky samu svou osobu. A tak se láska stává opravdu křesťanskou: ať už v tom smyslu, že musí směřovat ke všem bez rozdílu nebo – a to zejména – v tom, že musí jít až do krajních důsledků a nemít žádnou jinou míru než bytí bez míry. Ona Ježíšova slova „jako jsem já miloval vás“, nás vybízí a zároveň zneklidňuje; jsou kristologickým cílem, který se může zdát nedosažitelným, ale současně jsou podnětem, který nám nedovolí uvelebit se v tom, co se nám podařilo uskutečnit. Nedovolí nám spokojit se s tím, jací jsme, ale vybízí nás vytrvat na cestě k tomuto cíli.

Jeden vynikající spirituální text, kterým je útlá knížka pozdního středověku *Následování Krista*, píše v této souvislosti: „Ušlechtilá Ježíšova láska nás vede ke konání velkých věcí a nabádá nás toužit po věcech stále dokonalejších. Láska chce přebývat vysoko a nechce být stažena žádnou nízkostí. Láska chce být svobodná a volná od každého světského citu. Láska je totiž zrozena z Boha, a nemůže spočinout než zase v Bohu, přesahujícimu všechny stvořené věci. Kdo miluje, létá, běží a raduje se; je svobodný, a není ničím brzděn. Dává všem všechno a má všechno ve všem, poněvadž spočívá v Jediném nezměrném, který je nade všemi věcmi a v němž pramení každé dobro“ (kniha III, kap.5). Jaký lepší komentář k „novému přikázání“ zvěstovanému Janem? Modleme se k Otci, abychom jej mohli žít tak intenzivně, aby přešel i na ty, které potkáme na své cestě.

MODLITBA ZA OBDRŽENÍ MILOSTI NA PŘÍMLUVU BOŽÍHO SLUŽEBNÍKA PAPEŽE JANA PAVLA II.

**Ó Nejsvětější Trojice,
děkujeme ti, žes církvi darovala papeže Jana Pavla II. a dala v něm zazářit
něžnosti svého otcovství, slávy Kristova kříže a jasu Ducha lásky.
Svou bezmeznou důvěrou v tvé nekonečné milosrdenství
a v mateřskou přímluvu Panny Marie
nám zosobnil obraz Ježíše, Dobrého Pastýře
a ukázal nám tak svatost jako vysoké měřítko řádného křesťanského života,
jako cestu k dosažení věčného společenství s tebou.
Na jeho přímluvu nám podle své vůle
uděl milost(vložit svou prosbu o uzdravení duše či těla), o kterou vroucně prosíme,
v naději, že bude brzy přiřazen k počtu tvých svatých.
Amen.**

S církevním schválením
Kardinál CAMILLO RUINI
Generální vikář Jeho Svatosti pro Římskou diecézi

LITURGICKÉ TEXTY 20. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

1. ČTENÍ – PR 9,1-6

Čtení z knihy Přísloví.

Moudrost si zbudovala palác, opřela jej o sedm sloupů. Pobila dobytek, smísila víno, připravila také svůj stůl. Poslala své služebnice volat z vyvýšenin města: Kdo je nezkušený, ať sem přijde, kdo je bez rozvahy, toho chci učit. Pojd'te, můj pokrm jezte, víno, mnou nalité, pijte! Nechte dětinství, a budete žít, po cestě poznání chod'te!

ŽALM 34

Ustavičně chci velebit Hospodina, – vždy bude v mých ústech jeho chvála. – V Hospodinu necht' se chlubit moje duše, – ať to slyší pokorní a radují se. Bojte se, Hospodina, jeho svatí! – Těm, kdo se ho bojí, nic nechybí. – Mocní strádají a hynou hlady, – nic nechybí těm, kdo hledají Hospodina. Pojd'te, synové, a slyšte mě, – naučím vás bát se Hospodina. – Miluje kdo život? – Přeje si dny štěstí? Zdržuj svůj jazyk od zlého, – své rty od falešných slov. – Chraň se zlého a čiň dobré, – hledej pokoj a usiluj o něj!

2. ČTENÍ – EF 5,15-20

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Efezanům.

Dávejte dobrý pozor, bratři, jak se máte chovat, ne jako nemoudří, ale jako moudří; dobře využívejte času, protože žijeme ve zlých dobách. Nechovejte se tedy nerozumně, ale mějte na mysli, co je vůle Páně. Neopíjejte se vínem, vede to jen k výstřednostem, ale dejte se na-plnit Duchem. Když mezi sebou mluvíte, užívejte slov ze žalmů, chvalozpěvů a duchovních písní; ze srdce zpívejte a hrejte Pánu. Děkujte stále Bohu Otci za všechno ve jménu našeho Pána Ježíše Krista.

EVANGELIUM – MK 6,51-58

Ježíš řekl zástupům: „Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe. Kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky. Chléb, který já dám, je mé tělo, obětované za život světa.“ Židé se mezi sebou přeli a říkali: „Jak nám tento člověk může dát jíst svoje tělo?“ Ježíš jim řekl:

„Amen, amen, pravím vám: když nebudete jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný, a já ho vzkřísím v poslední den. Vždyť mé tělo je skutečný pokrm a má krev je skutečný nápoj. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm. Jako mne poslal živý Otec a já žiji z Otce, tak i ten, kdo jí mne, bude žít ze mne. To je ten chléb, který sestoupil z nebe; ne takový, jaký jedli naši otcové, a umřeli. Kdo jí tento chléb, bude žít navěky.“

AMADEUS

LAUDANS DEUM

KONCERT K POCTĚ JEHO SVATOSTI BENEDIKTA XVI.

U PŘÍLEŽITOSTI 250. VÝROČÍ NAROZENÍ W. A. MOZARTA

Věra Heřmanová – varhany

Svatava Luhanová-Jiroušková - soprán

SOBOTA 9. ZÁŘÍ 2006 V 18 HODIN

CHRÁM SV. BENEDIKTA V PUŠTİMĚŘI

„Mozart - velký skladatel, který zanechal nesmazatelné znamení v dějinách.
Jeho hudba pozvedá duši ke kontemplaci a pomáhá postihnout i ty nejniternější odstíny
lidského génia, v němž se zračí cosi z nesrovnatelné krásy Stvořitele světa“

(Benedikt XVI.)

FARNÍ INFORMÁTOR

20. NEDĚLE V MEZIDOBÍ – 20. SRPNA 2006

**Okuste a vizte,
jak je Hospodin dobrý.**

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, s vděčností za milosrdnou lásku nebeského Otce, která se zjevila v Ježíši Kristu, prosme Toho, který si nás zamiloval:

L: PROSÍME TĚ, VYSLYŠ NÁS.

- Za svatou Církev, aby na své pouti čerpala sílu z eucharistie – „pramene a vrcholu veškerého křesťanského života“ a tak byla znamením naděje.
- Za věřící, aby při každé mši svaté přistupovali ke svatému přijímání a tak vyznávali svou víru v eucharistii – „záruku věčné slávy“.
- Pane, ty jsi Stvořitelem, který svou přítomností naplňuje celou zem: pohled' s láskou na svou zemi, která je sužována nenávistí a násilím, aby se všichni lidé stali činiteli spravedlnosti a pokoje, a svět tak znovu našel cestu svornosti a dialogu.
- Za ty, kdo tráví čas prázdnin a dovolených, aby u moří, na horách či letních táborech načerpali nových sil k poslání, které jim svěřila tvá prozřetelnost.
- Za všechny věrné zemřelé, aby došli blaženého patření na tvou slávu.

K: Nebeský Otče, tys nás ve svém Synu obdařil pravým Chlebem života. Dej, ať v jeho síle žijeme v lásce jako tvé milované děti a nezarmucujeme tvého svatého Ducha, který nám vtiskl svou pečeť pro den vykoupění. Prosíme o to skrze Krista našeho Pána. **L: Amen.**